

Temat: **Bursztynowy szlak.**

Szlak bursztynowy była to droga handlowa, łącząca kiedyś kraje śródziemnomorskie, w tym starożytny Rzym z Bałtykiem. Bałtycki bursztyn znany był italskim Etruskom już w początkach ostatniego tysiąclecia p.n.e., ale handel tym „złotem północy” na dużą skalę rozwinęli Celtowie w ostatnich wiekach p.n.e. i w początkach n.e., otwierając szlaki bursztynowe Rzymianom. Od I do III w. n.e. stanowił symbol rozwijającej się potęgi i wpływów Cesarstwa Rzymskiego.

Główny szlak bursztynowy, którym kupcy rzymscy podążali po bursztyn, łączył basen Morza Śródziemnego z wybrzeżami Bałtyku i odgrywał decydującą rolę w kontaktach handlowych. Decydował również o rozwoju położonych przy nim miejscowości. Dzięki niemu Rzymianie mogli wpływać pośrednio na wewnętrzną politykę ludów północnoeuropejskich. Bursztyn już u schyłku neolitu był cennym przedmiotem wymiany. Nazywano go „złotem północy”, „złotem słowiańskim” lub „złotem Bałtyku” i wszechstronnie wykorzystywano w lecznictwie, zdobnictwie i magii. Interesowali się nim także starożytni pisarze i uczeni (m.in. Homer, Sofokles, Platon, **Pliniusz Starszy**).

Szlak bursztynowy, podobnie jak inne historyczne trasy handlowe, przebiegał naturalnymi „korytarzami”, czyli dolinami rzek. Dokładny przebieg szlaku nie został jednoznacznie określony. Uznaje się, że zaczynał się on w Akwilei nad Adriatykiem, jednym z rzymskich centrów rzemieślniczych. Początkowo szlak wiódł przez **Bramę Morawską**, następnie skręcał na północ i przez Śląsk, wschodnią Wielkopolskę oraz Kujawy (brodem przez Wisłę w Otłoczynie koło Torunia) prowadził nad Bałtyk. Można przypuszczać, że główna nitka szlaku, poczynając od przełomu I i II wieku n.e., biegła z Wiednia (Vindobona) przez Brno, Kłodzko, Wrocław, Kalisz (Calisia/Kalisia), Konin (Setidava), Bydgoszcz i Świecie do Gdańska.